



## Arrest

**nr. 307 240 van 27 mei 2024**  
**in de zaak RvV X / XI**

**Inzake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS**  
**Eugène Plasky Square 92-94/2/2**  
**1030 BRUSSEL**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE XI<sup>de</sup> KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 mei 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 juli 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*U, S. M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 2005. U bent Pashtoun van origine en Soennitisch moslim. U bent afkomstig van het subdorp Haji Sahiban, dorp Kamalpur, district Qarghayi, provincie Laghman. Hier woonde u samen met uw ouders, uw twee broers (i.e., S. en A.) en uw vijf*

zussen. Iedereen in uw familie, behalve uw broer S., woont nog steeds in hetzelfde huis. U had nog een oudere broer, J., maar die stierf een paar jaar geleden. U bent sinds uw kindertijd verloofd met L., zij woont momenteel bij haar familie in S.. U heeft geen kinderen. U bent een tijdje naar de madrassa geweest en kan een beetje lezen en schrijven, voor de rest was u de hele tijd thuis.

Uw vader werkte vroeger als soldaat en begon op een bepaald moment te werken voor de A. (i.e., internal security) als chauffeur van het hoofd van de beveiliging. U kan dit niet situeren in de tijd, aangezien u toen nog heel klein was. Twee à drie maand na de start van deze job werd er een bom geplaatst onder een brug op de route van uw vader. Toen uw vader over de brug reed explodeerde de bom en uw vader raakte gewond. Hij kreeg mentale problemen en stopte met werken. Uw broer J. nam daarna deze job als chauffeur over en zorgde sindsdien voor uw familie. Tweeënhalve à drie jaar geleden werd J. doodgeschoten door de taliban en toen wou uw andere broer, S., deze job overnemen. De ex-collega's van uw vader lieten dit niet toe omdat ze niet wilden dat S. ook vermoord zou worden. Hij mocht wel beginnen werken als soldaat.

Sinds de dood van J. kwamen er vaak talibs op bezoek die uw vader probeerden te overtuigen u te laten rekruteren bij de taliban zodat u een bom zou kunnen plaatsen in het districtshuis. Uw broer S. werd op een bepaald moment ook door de taliban gearresteerd. Tijdens deze arrestatie dreigden ze dat ze u zouden doden als uw broer niet zou stoppen met zijn job in het leger. Uw moeder had toen al alles geregeld om u uit het land te sturen en u vluchtte weg uit Afghanistan. Nadat u het land verlaten had, begon de taliban dreigbrieven te sturen. Ze stuurden een oproepingsbrief waar in stond dat u zich moest aanmelden zodat u onderzocht kon worden. Ze stuurden ook twee dreigbrieven om u en uw familie bang te maken. Uw vader werd ook meegenomen door de taliban en na een week werd hij vrijgelaten. Na de vrijlating van uw vader werd uw broer S. meegenomen. Dit was twee of drie maand geleden (i.e., maart 2022). Hij werd nog niet vrijgelaten en uw familie weet niet waar hij is.

U verliet Afghanistan ongeveer twee jaar en drie maand geleden in de winter, toen er bloemkolen op de velden groeiden (i.e., februari 2020). U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Roemenië, Frankrijk naar België waar u op 24/03/2021 toekwam. Daags nadien, op 25/03/2021, diende u een verzoek om internationale bescherming in. In een centrum in Roemenië kwam u uw neef tegen en jullie besloten daar om samen verder te reizen naar België.

Op 7/04/2021 vond er een leeftijdsonderzoek plaats waaruit bleek dat er met redelijke zekerheid besloten kan worden dat u op deze datum een leeftijd had van 21.5 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw taskara, een militair ontslagcertificaat van uw vader, twee dreigbrieven en een oproepingsbrief neer.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u gedood zal worden omdat u een doelwit bent van de taliban. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste benadrukt het CGVS dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene

omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) merkt vooreerst op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), punt 35; gehoorverslag CGVS, p. 5). Het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 7 april 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder bent dan 18 jaar, waarbij 21,5, met een standaarddeviatie van 2 jaar, een goede schatting is. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u niet weet in welk jaar u geboren bent, maar dat u op de dag van het interview 18 jaar bent. Als er u gevraagd werd wat er op uw taskara staat over uw leeftijd, zegt u enkel dat daarop staat dat u 12 jaar oud was op het moment dat u uw taskara haalde. U geeft hierbij geen datum of jaartal aan. Desondanks liet u tijdens uw interview op de DVZ een specifieke geboortedatum noteren. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de opgegeven datum volledig in strijd is met de eerdere verklaringen die u deed in Roemenië. Daar gaf u namelijk (...) 2004 op als geboortedatum, terwijl u dit in België aanpaste naar (...) 2005. Aangezien het hier gaat over een verschil van meer dan een jaar, kan dit hier niet aan een verkeerde interpretatie van de taskara liggen.

Er dient hier ook opgemerkt te worden dat u er, op de foto die toegevoegd werd aan uw taskara, beduidend ouder dan 12 jaar uitziet. Bijkomend wijst het CGVS hier ook op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Bijgevolg kan de door u voorgelegde taskara de beoordeling van het leeftijdsonderzoek niet veranderen. Door een jongere leeftijd op te geven in het gehoor op de DVZ en op het CGVS heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantast.

Vervolgens zijn er redenen om te twijfelen aan de verklaringen omtrent uw reisgezelschap tijdens uw vlucht, aangezien u hier een aantal vreemde verklaringen over aflegt. U verklaart namelijk dat u Afghanistan alleen hebt verlaten en dat u uw neef, M. M., pas in een centrum in Roemenië tegenkwam. U verklaarde eerder in het interview echter dat jullie geen goed contact hadden in Afghanistan omwille van een grondconflict tussen jullie twee families. Het is dus vreemd dat uw neef voorgesteld zou hebben om samen verder te reizen als jullie een dergelijk slecht contact hadden in Afghanistan (CGVS, p. 6, 12-13). Bovendien is het ook wel erg toevallig dat u tijdens uw reisweg, op een willekeurige plaats en tijdstip en zonder enig voorafgaand contact, uw neef zou tegenkomen. Uw verklaringen omtrent deze toevallige ontmoeting, in combinatie met uw verklaringen omtrent het voorafgaande slecht contact met uw neef, zijn dan ook zodanig vreemd te noemen dat er geen geloof aan gehecht kan worden. U lijkt dan ook bewust informatie achter te houden en de situatie anders voor te stellen dan die in werkelijkheid was, wat uw algemene geloofwaardigheid verder aantast.

Bovendien zijn er ook redenen om te twijfelen aan uw verklaringen omtrent uw familieleden. Allereerst, hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS en bij het interview bij Minteh (NBMV verklaring, 25/03/2021, p. 2) sprak over een broer S., repte u hier bij DVZ met geen woord over. U noemt hem niet bij de vermelding van uw familieleden (DVZ, 31/05/2021, punt 17) en hij komt ook niet voor in de weergave van uw vluchtrelaas (CGVS vragenlijst, 4/01/2022, punt 5). Nochtans vragen ze hier specifiek naar alle gezinsleden, dat wil zeggen zowel levende als overleden familieleden. Aangezien u hier wel uw overleden broer J. heeft aangehaald, en u verder ook alle andere gezinsleden aanhaalt, kan er geconcludeerd worden dat u deze vraag wel degelijk goed begrepen heeft. Dat u niet in staat bent om consistente verklaringen af te leggen over uw eigen broer, doet vragen rijzen over het effectieve bestaan van deze broer. Wat er ook van zij, u lijkt ook wat uw familieleden betreft duidelijk informatie achter te houden voor het CGVS.

Daarnaast bent u ook niet consistent over de leeftijden van uw familieleden. Tijdens uw eerste verklaring op de DVZ zou J. ongeveer 28 jaar oud geweest zijn, maar tijdens uw tweede verklaring op de DVZ (DVZ, punt

17) en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 6) verklaart u dat hij rond de 21 jaar was (respectievelijk: 22 en 20 à 21 jaar). Uw andere broer A. (ook: A.) was volgens uw verklaringen tijdens het eerste interview ongeveer 23 jaar (i.e., ouder dan u; NBMV verklaring, p. 2-3), maar tijdens uw tweede interview (DVZ, punt 17) en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 6) gaf u aan dat hij jonger was dan u. Het dient hierbij opgemerkt te worden dat u erg vreemd reageerde toen u gevraagd werd naar de namen en huidige leeftijden van uw inwonende familieleden in Afghanistan tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U antwoordde 'Toen ik kwam heb ik de leeftijden gegeven van mijn broers en zussen en achteraf vroeg ik om het te geven, maar ze gaven het niet. Gevraagd naar wat u hiermee bedoelde zei u: 'Ik vertelde deze zaken tegen hen en dan vroeg ik om de antwoorden te geven. Ik vroeg het ook aan mijn advocaat en hij zei dat het niet aan bod zou komen in het interview vandaag.' Het is vreemd dat u op een dergelijke manier reageert op een vraag die, voor iemand die de waarheid spreekt, gemakkelijk te beantwoorden zou moeten zijn, aangezien die enkel peilt naar uw familiale situatie in uw land van herkomst. Het CGVS houdt rekening met het feit dat het gebruik van data en leeftijden van minder belang zijn in Afghanistan, maar er kan wel verwacht worden dat u de namen én een algemene weergave van de leeftijden en geboortevolgorde van uw broers en zussen zonder problemen kan aangeven. Een leeftijdsverschil van meer dan zes jaar bij uw verklaringen omtrent de leeftijd van uw broer J. en een verschil in geboortevolgorde tussen u en uw broer A. (i.e., A.) zijn dermate grote divergenties dat die onmogelijk toegeschreven kunnen worden aan een vergissing. Bovendien werd er tijdens een opzoeking op facebook een profiel gevonden op naam van A. M., geschreven in het Pashtou schrift, wat het profiel van uw broer lijkt te zijn (zie map 'Landeninformatie'). Deze naam komt overeen met wat u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud en op 5/05/2022 werd er op dit facebookprofiel een foto gepost die door u geliket werd. De foto's die op dit profiel gepost worden zijn duidelijk van een man die meerderjarig is. Dit valt niet te rijmen met uw verklaringen, aangezien u aangeeft dat A. ongeveer 15 jaar zou zijn (CGVS, p. 6). U lijkt de Belgische asielinstanties dus intentioneel te misleiden, wat uw algemene geloofwaardigheid verder doet afbrokkelen.

Concluderend kan hier gesteld worden dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw familieleden, dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de familiale banden die u aanhaalt. De vraag stelt zich hier of de personen die u vermeldt als deel van uw gezin, wel degelijk uw familieleden zijn.

Ten tweede slaagt u er niet in de profielen van uw vermeende familieleden aannemelijk te maken. U verklaart dat uw broer J. de job als chauffeur kreeg na de mijnexplosie op uw vader en dat hij later soldaat werd. U kan echter niet aangeven wanneer hij de overstap maakte naar soldaat, u weet niet welke rang hij had en u weet niet hoe lang hij als chauffeur gewerkt heeft (CGVS, p. 16-17). Het feit dat uw broer deze – toch wel belangrijke – functie als chauffeur van het hoofd van de beveiliging zomaar kon overnemen, is alleszins merkwaardig. U kan hieromtrent niet uitleggen hoe hij deze job kon overnemen (CGVS, p. 14) en u beroept zich hiervoor op het feit dat u toen nog 'te jong' was. Volgens uw laatste verklaringen zou J. echter maximum 6 jaar ouder zijn dan u. U verklaart namelijk dat J. 20 à 21 jaar oud was toen hij 2 à 3 jaar geleden stierf (i.e. hij zou nu tussen de 22 en 24 jaar oud zijn) en u verklaart momenteel zelf 18 jaar oud te zijn. Als J. vanaf zijn 18e in het leger zou gegaan zijn, dan zou u volgens de meest optimistische interpretatie van uw verklaringen op dat moment al minimum 12 jaar oud geweest zijn. Er kan dus wel enige kennis verwacht worden van een 12 jarige. Het CGVS wijst hier nogmaals naar het leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat u wel degelijk meerderjarig was op het moment van de test, wat uw argument omtrent uw jeugdige leeftijd verder teniet doet. Het is bovendien erg vreemd dat u verschillende verklaringen aflegt omtrent de leeftijd van J. (cf. supra). Daarenboven legt u ook over zijn overlijdensdatum tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw eerste verklaring op de DVZ zou J. ongeveer 1,5 jaar geleden (i.e., rond het moment van uw vertrek; NMBV verklaring, p. 2-3) gestorven zijn en tijdens het persoonlijk onderhoud spreekt u over 2,5 à 3 jaar geleden (CGVS, p. 16). Echter, tijdens uw tweede verklaring op de DVZ zou hij overleden zijn 'toen u klein was' (DVZ, punt 17). Dit is opnieuw een niet te verwaarlozen verschil in tijd dat onmogelijk toegeschreven kan worden aan een vergissing. Het gaat hier namelijk over een heel ingrijpende gebeurtenis. Bovendien kan van een verzoeker ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek. Het feit dat u zich niet informeerde naar uw broer, noch over zijn job, noch over zijn overlijden, ook niet wanneer u ouder was, geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas. Dit wijst nogmaals op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook de verklaringen over het profiel van uw broer S. zijn weinig doorleefd en weinig gedetailleerd. Eerst laat u uitschijnen dat S. ook als chauffeur heeft gewerkt, maar als er dan doorgevraagd wordt geeft u aan dat hij als soldaat werkte (CGVS, p. 16). Hij zou bij het leger gegaan zijn na de dood van J. en u geeft aan dat 'ze hem stuurden om te vechten'. U weet niet of hij een training gevolgd heeft want 'hij ging weg van huis' (CGVS, p. 16). U verklaart ook dat hij initieel vroeg om de job als chauffeur te mogen overnemen, terwijl u eerder verklaarde dat J. deze job niet langer uitvoerde. Het is dus vreemd dat hij dan om deze job zou vragen (CGVS, p. 16). U verklaart bovendien dat S. op een bepaald moment gearresteerd werd door de taliban, maar dat ze hem daarna opnieuw vrijlieten. Het is uitermate vreemd dat de taliban uw broer zou oppakken, i.e. een persoon die effectief in dienst was bij het leger, om hem daarna gewoon vrij te laten. Zeker aangezien u tijdens het persoonlijk onderhoud al aangaf dat de taliban mensen vermoordde die voor de overheid werkten (CGVS, p. 12). Ten slotte kan gesteld worden dat u, volgens uw verklaringen, maar 3 jaar in leeftijd verschildte met uw broer. Het is hier dus nog merkwaardiger dat u zo weinig informatie kan bieden over zijn job. Zeker rekening houdende met het feit dat zijn job rechtstreeks gerelateerd is aan uw verklaarde

problemen met de taliban en er dus minstens van u verwacht kan worden dat u zich informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met uw verzoek (CGVS, p. 6). Het feit dat u opnieuw heel weinig weet te vertellen over het profiel van uw broer zorgt ervoor dat er nog meer twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat er bij het begin van het interview expliciet de vraag gesteld werd wie van uw familie voor de overheid werkt of gewerkt heeft. U antwoordde daarop dat uw oom en uw vader vroeger voor de overheid gewerkt hebben (CGVS, p. 8). Later in het interview haalt u dan aan dat ook uw broer J. bij het leger was (CGVS, p. 12). Nog later spreekt u dan over het feit dat ook S. een soldaat was (CGVS, p. 16). Het is vreemd dat u uw broers niet noemde toen u bij het begin gevraagd werd naar familieleden die voor de overheid werkten of gewerkt hadden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u enkel dat u het wel eerder vertelde en dat dat J. 'niet stierf voor niets' (CGVS, p. 16). Het klopt dat u dit later in het interview wel aanhaalde, maar dit biedt geen verklaring voor het feit dat u hen niet vermeldde bij de eerste vraag. Er dient hier ook opgemerkt te worden dat u geen documenten of foto's aanbrengt die de profielen van uw broers kunnen ondersteunen.

U brengt wel een militair certificaat aan van uw vader, met startdatum 27/03/69 (Gregoriaanse kalender: 17/06/1990) en einddatum 1371 (Gregoriaanse kalender: 1992). U verklaart dat uw vader soldaat was en dat hij na het beëindigen van deze job 2 à 3 maand gewerkt heeft als chauffeur voor de internal security (CGVS, p. 8). U geeft aan dat u niet veel kan vertellen over zijn job aangezien u nog heel jong was toen. U weet bijvoorbeeld niet hoe lang uw vader als soldaat gewerkt heeft, u weet niet of uw vader een opleiding moest doen voor zijn job als chauffeur, u kent zijn loon niet en u weet niet hoe het uniform van uw vader eruit zag (CGVS, p. 8-9). Het feit dat u minder kan vertellen over de job van uw vader kan hier nog enigszins begrepen worden aangezien dit al een lange tijd geleden is en er niet kan worden verwacht dat u op de hoogte bent van elk detail van zijn beroepsleven. Het feit dat uw vader in het leger gewerkt heeft, wordt door het CGVS ook niet betwist. Er dient hier wel opgemerkt te worden dat uw vader nog steeds in leven is en dat u verklaart nog in contact te staan met uw familie (CGVS, p. 6). U zou dus wel vragen kunnen stellen aan uw vader omtrent zijn beroep. U geeft dan wel aan dat uw vader na de mijnexplosie mentale problemen kreeg en dus mogelijk minder aanspreekbaar is, maar u zou het ook aan uw moeder kunnen vragen. Hieraan gerelateerd is het vreemd dat u aangeeft niet te weten wat er op het document staat dat u indient in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en dan vooral dat u aan niemand gevraagd heeft om dit document voor u te lezen (CGVS, p. 17). Dit geeft nogmaals blijk van een algemene desinteresse in uw asielaanvraag, wat de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondermijnt. Ten slotte is het ook belangrijk op te merken dat uit uw verhaal blijkt dat uw vader sinds het einde van zijn job als chauffeur zonder geloofwaardige problemen in Afghanistan kon blijven wonen (i.e., al ongeveer 30 jaar). Hij werd bovendien verschillende keren bezocht door talibs, zonder dat zijn leven bedreigd werd. Louter de vaststelling dat uw vader ooit werkte als soldaat volstaat niet voor de toekenning van een vluchtelingenstatus en u haalt verder geen elementen aan waaruit blijkt dat u bij terugkeer alsnog problemen zou kennen omwille van het profiel van uw vader.

Concluderend dient hier opgemerkt te worden dat u in al uw verklaringen heel vaag blijft en dat u met momenten moeilijk te volgen bent. Uw verklaringen komen bovendien niet doorleefd over en er zijn heel wat tegenstrijdheden te bemerken. U lijkt bewust uw verklaringen vaag te houden en weinig informatie te geven en u verandert regelmatig van verklaring. Als alle bovenstaande zaken in overweging genomen worden, lijkt het erop dat u uw asielaanvraag aan het opbouwen bent naarmate de procedure loopt. Het CGVS wenst erop te wijzen dat u in het begin van het interview nochtans op uw medewerkingsplicht werd gewezen (CGVS, p. 2).

Ten derde slaagt u er ook niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Vooreerst blijkt uit het voorgaande deel dat de profielen van uw familieleden niet geloofwaardig bevonden worden. Aangezien uw persoonlijke problemen grotendeels gerelateerd zijn aan de profielen van uw broers, rijzen er bij voorbaat al twijfels omtrent uw relaas. Bovendien zijn er heel wat vreemde en ongeloofwaardige elementen te bemerken in uw verhaal die de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals bevestigen. U spreekt namelijk zowel over rekruteringspogingen als over doodsb bedreigingen door de taliban. Doorheen uw verhaal lopen deze twee zaken door elkaar, terwijl deze twee begrippen moeilijk met elkaar te verenigen zijn. Zo verklaart u enerzijds dat uw vader, sinds de dood van J., meermaals bezocht werd door de taliban en dat ze hem vroegen om u lid te laten worden zodat u een bom naar het districthuis zou kunnen brengen (CGVS, p. 12-13, 19-20). Anderzijds verklaart u ook dat uw leven bedreigd werd omwille van de job van uw broer; de job die hij startte na de dood van J. (CGVS, p. 10, 13-14, 20). Het is uitermate vreemd te noemen dat de taliban u zou proberen rekruteren, terwijl ze op hetzelfde moment ook uw leven bedreigen omwille van uw broer. Deze tactiek zou het namelijk net minder aannemelijk maken dat u hun rangen zou willen vervoegen. Er dient hier trouwens opgemerkt te worden dat u tijdens uw interview op DVZ enkel over de rekruteringspoging sprak (CGVS vragenlijst, punt 5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud ook persoonlijke doodsb bedreigingen aanhaalt. Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de aard van uw bedreigingen plaatst uw relaas reeds op losse schroeven.

Wat betreft uw verklaringen omtrent uw vrees voor rekrutering door de taliban, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_recruitment.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende

vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Een bijkomende vraag die hierbij gesteld dient te worden, is waarom de taliban u zou willen rekruteren. Uw familie was duidelijk overheidsgezind aangezien uw vader en beide broers voor de overheid gewerkt hebben. Op de vraag waarom de taliban u gedwongen zou willen rekruteren, antwoordt u enkel dat ze uw vader, moeder of zussen zouden vermoorden als u niet zou luisteren en dat het voor hen niet uitmaakt of het een kind of een jonger persoon is die ze vermoorden (CGVS, p. 20). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u deze rekrutering wel degelijk meermaals heeft geweigerd, over een periode van 2,5 tot 3 jaar voor uw vertrek, zonder zware consequenties. U verklaart wel dat S. een paar maand geleden (i.e. ergens rond maart 2022) werd opgepakt door de taliban, maar dan was u al ongeveer 2 jaar weg uit het land en voor de rest woont iedereen van uw gezin nog in hetzelfde huis in Afghanistan.

Ook de opdracht die ze u zouden willen geven is vreemd te noemen. U zou een bom moeten plaatsen in het districthuis zodat de taliban de controle zou hebben over het hele district, maar eerder in het interview verklaarde u dat de taliban het districthuis ongeveer 3 jaar geleden innam. Dit komt qua tijdsindicatie overeen met uw verklaringen omtrent de start van uw problemen, namelijk sinds uw broer S. de job in het leger startte (i.e., 2,5 tot 3 jaar geleden). Op het moment dat u gevraagd werd om een bom in het districthuis te plaatsen, zou het districthuis dus al in handen geweest zijn van de taliban, wat uw verklaringen hieromtrent compleet ongeloofwaardig maken (CGVS, p. 11, 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordt u dat de taliban de controle had in de omliggende gebieden, maar dat ze het districthuis niet onder hun controle hadden. U zei dat ze dit probeerden in te nemen met een gevecht, maar dat ze het niet konden overnemen (CGVS, p. 20). Aan deze verklaring kan geen geloof gehecht worden, aangezien deze haaks staat op de verklaring die u eerder in het interview gaf over de macht van de taliban in uw regio en meer specifiek de controle over het districthuis. Hiermee samenhangend kan ook gesteld worden dat het vreemd is dat de taliban u zou willen rekruteren als ze een dusdanig sterke positie hadden in uw regio, wat uit uw verklaringen duidelijk blijkt. U geeft namelijk aan dat de taliban krachtig was, dat ze de controle hadden en dat ze het districthuis konden innemen (CGVS, p. 11). Dit zijn allemaal zaken die wijzen op een sterke machtspositie van de taliban in uw regio. Het is dus vreemd dat ze de noodzaak zouden voelen om mensen gedwongen te rekruteren. Daarenboven is het ook vreemd dat de taliban een dergelijke opdracht aan iemand zonder banden en/of enige loyaliteit met de taliban zou proberen geven, wat voor hen met een significant en onnodig risico gepaard gaat. Voor een dergelijke opdracht heeft de taliban namelijk iemand nodig die ze vertrouwen en betrouwbaar achten. Het feit dat ze daarvoor iemand zouden inzetten die ze net gerekruteerd hebben is dus volstrekt onaannemelijk.

Omtrent de doodsb bedreigingen door de taliban verklaart u dat de taliban uw leven begon te bedreigen toen uw broer S., na de dood van uw broer J., voor het leger begon te werken. Deze doodsb bedreigingen aan uw adres werden eerst rechtstreeks tegen uw broer S. uitgesproken tijdens zijn arrestatie door de taliban.

De taliban dreigde toen dat ze u zou doden als uw broer niet zou stoppen met zijn werk in het leger (CGVS, p. 10, 13-14, 20). Het is uitermate vreemd dat de taliban uw broer zou oppakken, dus de persoon die effectief in dienst was bij het leger, maar dat ze dan uw leven zouden bedreigen in plaats van het zijne. Bovendien geeft u aan dat ze uw broer daarna gewoon vrijgelaten hebben, terwijl ze toen heel duidelijk de mogelijkheid hadden om hem te doden. U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud bovendien eerder al aan dat de taliban mensen vermoordde die voor de overheid werkten, dus het is vreemd dat ze uw broer dan zomaar zouden laten gaan (CGVS, p. 12). Uw verklaringen omtrent de doodsb bedreigingen tijdens de arrestatie van uw broer en daarmee samenhangend ook zijn vrijlating, zijn dus compleet ongeloofwaardig te noemen.

U verklaart verder dat er na deze arrestatie nog bijkomende doodsb bedreigingen werden geuit via twee dreigbrieven en een oproepingsbrief. U slaagt er echter opnieuw niet in om deze gebeurtenissen aannemelijk te maken. Als u namelijk gevraagd wordt om uit te leggen wat er in deze brieven staat, antwoordt u 'ik kan het niet lezen, hoe kan ik dat weten?'. Als deze vraag dan nogmaals gesteld wordt, slaagt u er wel in om een algemene weergave te geven van de inhoud van deze brieven, maar dit blijft vrij beperkt en vaag. U zegt dat in de brief staat: 'aan mijn broer S., als u niet stopt met uw job, zal uw broer hetzelfde lot ondergaan als uw andere broer' en 'in de brief staat dat S. zich moet presenteren aan hen zodat ze hem kunnen onderzoeken' (CGVS, p. 13, 19-20). Van een verzoeker kan echter verwacht worden dat hij op de hoogte is van - of zich toch ten minste informeert over - de documenten die hij indient ter staving van zijn verzoek voor internationale bescherming. Het is uitermate vreemd dat u documenten indient waarvan u aangeeft niet te weten wat daar instaat. Bovendien verklaart u dat deze doodsb bedreigingen de aanleiding zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Het is dus vreemd dat u niet preciezer kan aangeven wat daarin vermeld staat. Bijgevolg kunnen hier ook vragen gesteld worden omtrent de echtheid van deze documenten. Het CGVS wijst hier ook

op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten bovendien te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Bijgevolg hebben deze drie ingediende brieven slechts een heel lage bewijskracht en kunnen ze bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

Het feit dat uw problemen met de taliban onaannemelijk bevonden worden, wordt verder bevestigd door de tegenstrijdigheden in uw verklaringen omtrent belangrijke elementen in uw verhaal. Vooreerst geeft u tijdens het interview aan dat de taliban uw vader meenam en dat hij een maand gemarteld werd (CGVS, p. 13). Later in het interview spreekt u echter over een week (CGVS, p. 20). Aangezien het hier gaat over een heel ingrijpende gebeurtenis en een niet te verwaarlozen verschil in tijd, worden uw verklaringen over de ontvoering van uw vader weinig geloofwaardig geacht. Bovendien verklaart u dat uw broer S. twee dagen na de ontvoering van uw vader meegenomen werd. U verklaart dat ze S. '2 à 3 maanden geleden namen' (i.e., rond maart 2022; CGVS, p. 20). Echter, tijdens uw interview op DVZ sprak u al over de ontvoering van uw vader en volgens uw verklaringen toen zou deze ontvoering ergens eind april 2021 plaatsgevonden hebben. De tijdsindicatie die u aangeeft tijdens uw persoonlijk onderhoud is dus volledig anders waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder daalt.

Daarnaast, zoals eerder al aangehaald, noemde u uw broer S. niet tijdens uw verklaringen op DVZ. U verklaarde daar dat u problemen had met de taliban omwille van het werk van uw vader die als chauffeur werkte voor de Nationale Veiligheid. U verwees hierbij niet naar uw broer S. en over J. liet u enkel optekenen dat hij 'werd gedood door de taliban omdat hij in het leger werkte' en dat u toen 'nog zeer klein' was (CGVS vragenlijst, 4/01/2022, punt 5).

Ten slotte blijkt de timing van de drie brieven, zoals u dit verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud, ook niet overeen te komen met de inhoud van de brieven. U verklaart dat de tweede brief na 10 dagen kwam en de derde brief nog wat later (CGVS, p. 19). In werkelijkheid werd de tweede brief een maand later verzonden dan de eerste. Uit de vertaling van de brieven blijkt namelijk dat de eerste dreigbrief dateert van 15/09/1398 (Gregoriaanse kalender: 6/12/2019). De tweede dreigbrief dateert echter van 25/10/1398 (Gregoriaanse kalender: 15/01/2020). Ter volledigheid geeft het CGVS hier nog mee dat de oproepingsbrief dateert van 4/11/1398 (Gregoriaanse kalender: 24/01/2020). In deze laatste brief staat specifiek vermeld dat uw vader zijn twee zonen moet presenteren voor een ondervraging. Aangezien deze laatste bedreiging specifiek aan jullie beiden geformuleerd werd, is het vreemd dat enkel u het land zou ontvluchten. Uw broer bevond zich duidelijk in even groot – en zelfs groter – gevaar dan u. Bovendien is het vreemd dat de taliban zo lang zou wachten om S. voor de tweede maal op te pakken. U verklaart namelijk dat de taliban S. pas rond februari 2022 oppakten, terwijl de laatste bedreiging van 24/01/2020 dateert.

Ter volledigheid wenst het CGVS ook nog in te gaan op een onderwerp dat aan bod kwam tijdens het persoonlijk onderhoud. U sprak hier namelijk over een grondconflict tussen uw vader en uw oom. U verklaart hieromtrent dat dit conflict nu niet langer aan de orde is aangezien uw oom en zijn oudste zoon daar niet meer zijn (CGVS, p. 7). Er kan geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk maakt dat u hierdoor bij terugkeer alsnog problemen zou kennen.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie E A S O Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de COI Focus Afghanistan

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze



gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV *Verenigde Kamers* nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de

*specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).*

*De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara wijst slechts op uw nationaliteit en herkomst, elementen die niet betwijfeld worden. De bewijskracht van de twee dreigbrieven en de oproepingsbrief werd hierboven al besproken. Ten slotte diende u ook nog een militair ontslagcertificaat in van uw vader. Het feit dat uw vader vroeger een tijdje als soldaat gewerkt heeft, wordt door het CGVS niet betwist.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de manifeste appreciatiefout en schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Terloops voert verzoeker nog de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze vervolgens te weerleggen. Hij bespreekt hierbij op omvattende wijze de tegenstrijdige informatie over zijn leeftijd, zijn familie en de ondervonden problemen, de dood van zijn broers, het werk van zijn broers en zijn vader voor het leger, de poging tot rekrutering en de bedreigingen van de taliban en het voordeel van de twijfel.

Ook zet verzoeker op theoretische wijze de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet uiteen.

Verder bespreekt hij op omstandige wijze de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet op basis van de veiligheidssituatie. Hij wijst hierbij op zijn risicoprofiel, zijn vrees in verband met verwestering, de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, de veiligheidssituatie in Afghanistan en de situatie in Laghman.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit en verwijst hij naar algemene landeninformatie, academische literatuur, persartikels, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en 's Raads rechtspraak.

### 2.2. Stukken

Op 29 april 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;

- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.

### 2.3. Beoordeling

#### 2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving

van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat zijn vader en thans overleden broer werkzaam waren voor het Afghaanse nationale leger en hijzelf weigerde door de taliban gerekruteerd te worden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

2.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing gewezen op verzoekers medewerkingsplicht:

*"Ten eerste benadrukt het CGVS dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de*

*verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.). Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96). In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.”*

Hieromtrent wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden concreet geoordeeld dat:

- i) er redenen zijn om te twifelen aan de verklaringen omtrent zijn reisgezelschap tijdens zijn vlucht, aangezien verzoeker hier een aantal vreemde verklaringen over aflegt. Verzoeker verklaart namelijk dat hij Afghanistan alleen heeft verlaten en dat hij zijn neef, M. M., pas in een centrum in Roemenië tegenkwam. Verzoeker verklaarde eerder in het interview echter dat zij geen goed contact hadden in Afghanistan omwille van een grondconflict tussen twee families. Het is dus vreemd dat zijn neef voorgesteld zou hebben om samen verder te reizen als zij een dergelijk slecht contact hadden in Afghanistan. Bovendien is het ook wel erg toevallig dat verzoeker tijdens zijn reisweg, op een willekeurige plaats en tijdstip en zonder enig voorafgaand contact, zijn neef zou tegenkomen. Verzoekers verklaringen omtrent deze toevallige ontmoeting, in combinatie met zijn verklaringen omtrent het voorafgaande slecht contact met zijn neef, zijn dan ook zodanig vreemd te noemen dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Verzoeker lijkt dan ook bewust informatie achter te houden en de situatie anders voor te stellen dan die in werkelijkheid was, wat zijn algemene geloofwaardigheid verder aantast;
- ii) bovendien er ook redenen zijn om te twifelen aan zijn verklaringen omtrent zijn familieleden. Allereerst, hoewel verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS en bij het interview bij zijn Fiche “mineur étranger non accompagné” (hierna: MINTEH) sprak over een broer S., repte hij hier bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) met geen woord over. Verzoeker noemt hem niet bij de vermelding van zijn familieleden en hij komt ook niet voor in de weergave van zijn vluchtrelaas. Nochtans vragen ze hier specifiek naar alle gezinsleden, dat wil zeggen zowel levende als overleden familieleden. Aangezien verzoeker hier wel zijn overleden broer J. heeft aangehaald, en hij verder ook alle andere gezinsleden aanhaalt, kan er geconcludeerd worden dat hij deze vraag wel degelijk goed begrepen heeft. Dat verzoeker niet in staat is om consistente verklaringen af te leggen over zijn eigen broer, doet vragen rijzen over het effectieve bestaan van deze broer. Wat er ook van zij, verzoeker lijkt ook wat zijn familieleden betreft duidelijk informatie achter te houden voor het CGVS;
- iii) daarnaast verzoeker ook niet consistent is over de leeftijden van zijn familieleden. Tijdens zijn eerste verklaring op de DVZ zou J. ongeveer 28 jaar oud geweest zijn, maar tijdens zijn tweede verklaring op de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoeker dat hij rond de 21 jaar was (respectievelijk: 22 en 20 à 21 jaar). Zijn andere broer A. (ook: A.) was volgens zijn verklaringen tijdens het eerste interview ongeveer 23 jaar (i.e., ouder dan verzoeker), maar tijdens zijn tweede interview en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf verzoeker aan dat zijn broer jonger was dan hij. Het dient hierbij opgemerkt te worden dat verzoeker erg vreemd reageerde toen hem gevraagd werd naar de namen en huidige leeftijden van zijn inwonende familieleden in Afghanistan tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoeker antwoordde “Toen ik kwam heb ik de leeftijden gegeven van mijn broers en zussen en achteraf vroeg ik om het te geven, maar ze gaven het niet.” Gevraagd naar wat hij hiermee bedoelde zei verzoeker: “Ik vertelde deze zaken tegen hen en dan vroeg ik om de antwoorden te geven. Ik vroeg het ook aan mijn advocaat en hij zei dat het niet aan bod zou komen in het interview vandaag.” Het is vreemd dat hij op een dergelijke manier reageert op een vraag die, voor iemand die de waarheid spreekt, gemakkelijk te beantwoorden zou moeten zijn, aangezien die enkel peilt naar zijn familiale situatie in zijn land van herkomst.

Het CGVS houdt rekening met het feit dat het gebruik van data en leeftijden van minder belang zijn in Afghanistan, maar er kan wel verwacht worden dat verzoeker de namen én een algemene weergave van de leeftijden en geboortevolgorde van zijn broers en zussen zonder problemen kan aangeven. Een leeftijdsverschil van meer dan zes jaar bij zijn verklaringen omtrent de leeftijd van zijn broer J. en een verschil in geboortevolgorde tussen verzoeker en zijn broer A. (i.e., A.) zijn dermate grote divergenties dat die onmogelijk toegeschreven kunnen worden aan een vergissing. Bovendien werd er tijdens een opzoeking op Facebook een profiel gevonden op naam van A. M., geschreven in het Pashtou schrift, wat het profiel van zijn broer lijkt te zijn. Deze naam komt overeen met wat verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud en op 5/05/2022 werd er op dit Facebookprofiel een foto gepost die door verzoeker geliket werd. De foto's die op dit profiel gepost worden zijn duidelijk van een man die meerderjarig is. Dit valt niet te rijmen met zijn verklaringen, aangezien verzoeker aangeeft dat A. ongeveer 15 jaar zou zijn. Verzoeker lijkt de Belgische asielinstanties dus intentioneel te misleiden, wat zijn algemene geloofwaardigheid verder doet afbrokkelen. Concluderend kan hier gesteld worden dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn familieleden, dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de familiale banden die hij aanhaalt. De vraag stelt zich hier of de personen die verzoeker vermeldt als deel van zijn gezin, wel degelijk zijn familieleden zijn.

Wat betreft zijn verklaringen omtrent zijn reisgezelschap betoogt verzoeker dat de ontmoeting met zijn neef volkomen toevallig was en dat het besluit om samen de reis naar België voort te zetten niet van tevoren was gepland. Verzoeker betoogt dat hij om twee redenen ermee heeft ingestemd om met zijn neef mee te reizen. Hij stelt dat hij ten eerste niet wist hoe lang zijn trektocht zou duren en hij het daarom niet erg vond om een reisgenoot te hebben om de reis te vergemakkelijken. Hij stelt dat de tweede reden was dat hij en zijn neef van dezelfde familie zijn en hoewel hun twee families met elkaar in conflict waren, zij deze verwantschap niet konden negeren. Verzoeker stelt dat zijn neef bovendien minderjarig en jonger was. Hij besluit dat op grond hiervan hij van mening was dat familieconflicten van secundair belang waren en dat hij de morele plicht had zijn jongere neef te beschermen.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen en post-factum nuanceringen geen dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen die volgen uit de door hemzelf geschetste context. De bewering dat zijn neef minderjarig en jonger was en hij graag reisgezelschap wou biedt geen afdoende verklaring voor de toevallige ontmoeting in Roemenië noch voor de beslissing samen door te reizen gezien het conflict tussen hun families in Afghanistan en de uitdrukkelijke verklaring dat zij geen goede contacten hadden (persoonlijk onderhoud van 30 mei 2022, p. 7).

Inzake zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn familieleden repliceert verzoeker dat hij zijn verklaringen bevestigt die hij heeft afgelegd gedurende zijn onderhoud bij het CGVS. Hij volhardt dat hij zijn broer S. altijd genoemd heeft in zijn verschillende interviews. Hij beweert ook dat hij altijd duidelijk heeft gemaakt dat zijn broer A. jonger was dan hij en dat zijn broer nu nog minderjarig is. Hij bevestigt ook dat zijn vader en zijn broer S. verschillende problemen ondervonden met de taliban, wat leidde tot de ontvoering van zijn vader (drie keer) en de verdwijning van S. (nu nog steeds vermist). Verzoeker betoogt dat het noodzakelijk is om rekening te houden met de voorwaarden waaronder de interviews bij de DVZ plaatsvinden en het noodzakelijk is het gehoorverslag van DVZ niet zo strikt te lezen. Hij benadrukt dat de omstandigheden van het onderhoud heel vaak moeilijk zijn, zoals bijvoorbeeld frustrerend in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen en kandidaten onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Hij meent dat verzoekers om internationale bescherming bovendien vaak nog nooit een advocaat ontmoet hebben en ze niet de noodzaak inzien om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven en om alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt te presenteren. Verzoeker meent dat ze soms zelfs verplicht zijn om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het herleest. Verzoeker betoogt dat in dit verband veel verzoekers om internationale bescherming pas later, met name tijdens hun onderhoud bij het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst opmerken. Hij meent dat velen ook documenten ondertekenen zonder deze te lezen (bijvoorbeeld: de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Verzoeker stelt dat zij bovendien niet bijgestaan worden door hun raadslid tijdens hun onderhoud bij DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren. Hij meent dat als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, hij van mening is dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten.

Verzoekers betoog kan geenszins zijn tegenstrijdige verklaringen verschonen aangaande zijn familieleden en diens leeftijden daar hij louter volhardt in één versie van zijn verklaringen en het interview bij de DVZ bekritiseert zonder valabele elementen bij te brengen die bovenstaande pertinente weigeringsmotieven kunnen ombuigen. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, eenduidige en nauwkeurige verklaringen aflegt over zaken die in direct verband staan met zijn vrees, in casu over zijn broers. Daarnaast wijst de Raad erop dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek



aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over zijn familieleden.

Bovendien verklaarde verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, dat zijn gehoor bij de DVZ zeer goed verliep, hij de tolk goed begreep, er alle redenen heeft kunnen weergeven en stelde uitdrukkelijk hierover geen opmerkingen te hebben (persoonlijk onderhoud van 30 mei 2022, p. 2- 3).

De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag op de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat verzoeker er niet in slaagt de profielen van zijn vermeende familieleden aannemelijk te maken:

i) Verzoeker verklaart dat zijn broer J. de job als chauffeur kreeg na de mijnexplosie op zijn vader en dat hij later soldaat werd. Verzoeker kan echter niet aangeven wanneer hij de overstap maakte naar soldaat, hij weet niet welke rang hij had en hij weet niet hoe lang hij als chauffeur gewerkt heeft. Het feit dat zijn broer deze – toch wel belangrijke – functie als chauffeur van het hoofd van de beveiliging zomaar kon overnemen, is alleszins merkwaardig. Verzoeker kan hieromtrent niet uitleggen hoe deze broer deze job kon overnemen en hij beroept zich hiervoor op het feit dat hij toen nog ‘te jong’ was. Volgens verzoekers laatste verklaringen zou J. echter maximum 6 jaar ouder zijn dan hij. Verzoeker verklaart namelijk dat J. 20 à 21 jaar oud was toen hij 2 à 3 jaar geleden stierf (i.e. hij zou nu tussen de 22 en 24 jaar oud zijn) en hij verklaart momenteel zelf 18 jaar oud te zijn. Als J. vanaf zijn 18de in het leger zou gegaan zijn, dan zou verzoeker volgens de meest optimistische interpretatie van zijn verklaringen op dat moment al minimum 12 jaar oud geweest zijn. Er kan dus wel enige kennis verwacht worden van een 12-jarige. Het CGVS wijst hier nogmaals naar het leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk meerderjarig was op het moment van de test, wat zijn argument omtrent zijn jeugdige leeftijd verder teniet doet. Het is bovendien erg vreemd dat verzoeker verschillende verklaringen aflegt omtrent de leeftijd van J.. Daarenboven legt verzoeker ook over zijn overlijdensdatum tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens zijn eerste verklaring op de DVZ zou J. ongeveer 1,5 jaar geleden (i.e., rond het moment van verzoekers vertrek) gestorven zijn en tijdens het persoonlijk onderhoud spreekt verzoeker over 2,5 à 3 jaar geleden. Echter, tijdens zijn tweede verklaring op de DVZ zou hij overleden zijn toen hij klein was. Dit is opnieuw een niet te verwaarlozen verschil in tijd dat onmogelijk toegeschreven kan worden aan een vergissing. Het gaat hier namelijk over een heel ingrijpende gebeurtenis. Bovendien kan van een verzoeker ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn beschermingsverzoek. Het feit dat verzoeker zich niet informeerde naar zijn broer, noch over zijn job, noch over zijn overlijden, ook niet wanneer hij ouder was, geeft blijk van een algemene desinteresse in zijn vluchtrelaas. Dit wijst nogmaals op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen;

ii) ook de verklaringen over het profiel van zijn broer S. weinig doorleefd en weinig gedetailleerd zijn. Eerst laat verzoeker uitschijnen dat S. ook als chauffeur heeft gewerkt, maar als er dan doorgevraagd wordt geeft verzoeker aan dat hij als soldaat werkte. Hij zou bij het leger gegaan zijn na de dood van J. en verzoeker geeft aan dat “ze hem stuurden om te vechten”. Verzoeker weet niet of hij een training gevolgd heeft want “hij ging weg van huis”. Verzoeker verklaart ook dat hij initieel vroeg om de job als chauffeur te mogen overnemen, terwijl hij eerder verklaarde dat J. deze job niet langer uitvoerde. Het is dus vreemd dat hij dan om deze job zou vragen. Verzoeker verklaart bovendien dat S. op een bepaald moment gearresteerd werd door de taliban, maar dat ze hem daarna opnieuw vrijlieten. Het is uitermate vreemd dat de taliban zijn broer zouden oppakken, i.e. een persoon die effectief in dienst was bij het leger, om hem daarna gewoon vrij te laten. Zeker aangezien verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud al aangaf dat de taliban mensen vermoordden die voor de overheid werkten. Ten slotte kan gesteld worden dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, maar drie jaar in leeftijd verschilde met zijn broer. Het is hier dus nog merkwaardiger dat verzoeker zo weinig informatie kan bieden over zijn job. Zeker rekening houdende met het feit dat zijn job rechtstreeks gerelateerd is aan verzoekers verklaarde problemen met de taliban en er dus minstens van verzoeker verwacht kan worden dat hij zich informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn verzoek. Het feit dat verzoeker opnieuw heel weinig weet te vertellen over het profiel van deze broer zorgt ervoor dat er nog meer twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen;

iii) bovendien hier opgemerkt dient te worden dat er bij het begin van het interview expliciet de vraag gesteld werd wie van verzoekers familie voor de overheid werkt of gewerkt heeft. Verzoeker antwoordde daarop dat zijn oom en zijn vader vroeger voor de overheid gewerkt hebben. Later in het interview haalt verzoeker dan aan dat ook zijn broer J. bij het leger was. Nog later spreekt verzoeker dan over het feit dat ook S. een soldaat was. Het is vreemd dat verzoeker zijn broers niet noemde toen hij bij het begin gevraagd werd naar familieleden die voor de overheid werkten of gewerkt hadden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt verzoeker enkel dat hij het wel eerder vertelde en dat dat J. “niet stierf voor niets”. Het klopt dat verzoeker dit later in het interview wel aanhaalde, maar dit biedt geen verklaring voor het feit dat hij hen niet

vermeldde bij de eerste vraag. Er dient hier ook opgemerkt te worden dat verzoeker geen documenten of foto's aanbrengt die de profielen van zijn broers kunnen ondersteunen;

iv) verzoeker wel een militair certificaat aanbrengt van zijn vader, met startdatum 27/03/69 (Gregoriaanse kalender: 17/06/1990) en einddatum 1371 (Gregoriaanse kalender: 1992). Verzoeker verklaart dat zijn vader soldaat was en dat hij na het beëindigen van deze job 2 à 3 maand gewerkt heeft als chauffeur voor de internal security. Verzoeker geeft aan dat hij niet veel kan vertellen over zijn job aangezien hij nog heel jong was toen. Verzoeker weet bijvoorbeeld niet hoe lang zijn vader als soldaat gewerkt heeft, hij weet niet of zijn vader een opleiding moest doen voor zijn job als chauffeur, hij kent zijn loon niet en verzoeker weet niet hoe het uniform van zijn vader eruit zag. Het feit dat hij minder kan vertellen over de job van zijn vader kan hier nog enigszins begrepen worden aangezien dit al een lange tijd geleden is en er niet kan worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van elk detail van zijn beroepsleven. Het feit dat zijn vader in het leger gewerkt heeft, wordt door het CGVS ook niet betwist. Er dient hier wel opgemerkt te worden dat zijn vader nog steeds in leven is en dat verzoeker verklaart nog in contact te staan met zijn familie. Verzoeker zou dus wel vragen kunnen stellen aan zijn vader omtrent zijn beroep. Hij geeft dan wel aan dat zijn vader na de mijnexplosie mentale problemen kreeg en dus mogelijks minder aanspreekbaar is, maar hij zou het ook aan zijn moeder kunnen vragen. Hieraan gerelateerd is het vreemd dat verzoeker aangeeft niet te weten wat er op het document staat dat hij indient in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dan vooral dat hij aan niemand gevraagd heeft om dit document voor hem te lezen. Dit geeft nogmaals blijk van een algemene desinteresse in zijn vluchtrelaas, wat de geloofwaardigheid van zijn beweringen verder ondermijnt. Ten slotte is het ook belangrijk op te merken dat uit verzoekers verhaal blijkt dat zijn vader sinds het einde van zijn job als chauffeur zonder geloofwaardige problemen in Afghanistan kon blijven wonen (i.e., al ongeveer 30 jaar). Zijn vader werd bovendien verschillende keren bezocht door talibs, zonder dat zijn leven bedreigd werd. Louter de vaststelling dat zijn vader ooit werkte als soldaat volstaat niet voor de toekenning van een vluchtelingenstatus en verzoeker haalt verder geen elementen aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer alsnog problemen zou kennen omwille van het profiel van zijn vader;

v) concluderend dient opgemerkt te worden dat verzoeker in al zijn verklaringen heel vaag blijft en dat hij met momenten moeilijk te volgen is. Verzoekers verklaringen komen bovendien niet doorleefd over en er zijn heel wat tegenstrijdheden te bemerken. Hij lijkt bewust zijn verklaringen vaag te houden en weinig informatie te geven en hij verandert regelmatig van verklaring. Als alle bovenstaande zaken in overweging genomen worden, lijkt het erop dat verzoeker zijn beschermingsverzoek aan het opbouwen is naarmate de procedure loopt. Het CGVS wenst erop te wijzen dat verzoeker in het begin van het interview nochtans op zijn medewerkingsplicht werd gewezen.

Verzoeker repliceert aangaande voorgaande motieven dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zijn best deed om informatie over het werk van zijn familieleden en over dood van zijn broers af te leveren. Hij stelt dat erg jong was op het ogenblik van de gebeurtenissen en daardoor hij niet in een toestand was om veel elementen/details te geven over deze delen van zijn persoonlijk relaas. Verzoeker betoogt dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor dit gebrek aan details over het werk van zijn familieleden en de dood van zijn broers. Hij meent dat het natuurlijk duidelijk is dat als er nieuwe elementen aan hem worden doorgegeven, hij niet zal nalaten de Raad die zo spoedig mogelijk toe te zenden.

Verzoeker kan met de loutere volharding in zijn verklaringen bovenstaande correcte bemerkingen geenszins ontkrachten. Verzoekers betoog dat hij erg jong was verschoont geenszins zijn tegenstrijdige, gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen. Immers benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong is, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, doorleefde en nauwkeurige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees. Hierbij wijst de Raad er nog op dat verzoeker enkel eerder gewag maakte van het overlijden van zijn oudste broer en verklaarde dat zijn andere broer S. meegenomen werd door de taliban (persoonlijk onderhoud van 30 mei 2022, p. 6, p. 13, p. 20- 21).

Daarnaast stipt de Raad samen met verweerder aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent elementen die rechtstreeks gelinkt zijn aan zijn vrees. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent onder meer de werkzaamheden van zijn broers en hoewel hij nog contacten onderhouden heeft met zijn familie na vertrek (persoonlijk onderhoud, p. 6) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Waar verzoeker volhoudt een vrees voor vervolging te koesteren omwille van de werkzaamheden van zijn vader en de werkzaamheden van zijn twee oudste broers voor het Afghaanse nationale leger, stipt de Raad daargelaten de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden werkzaamheden van zijn broers, nog aan dat uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten/leger (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. In casu wordt benadrukt dat

verzoekers vader ondanks zijn eerdere werkzaamheden zonder noemenswaardige problemen in Afghanistan kon verblijven, dit reeds 30 jaar en dat verzoeker ook geen geloofwaardige problemen heeft aangetoond die zijn achterblijvende familieleden zouden (hebben) ervaren wegens de voorgehouden profielen van zijn broers en de eerdere werkzaamheden van zijn vader (cf. *infra*).

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn broers en de eerdere werkzaamheden van zijn vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze geoordeeld dat verzoeker er ook niet in slaagt zijn problemen met de taliban aannemelijk te maken:

i) Vooreerst blijkt uit het voorgaande deel dat de profielen van zijn familieleden niet geloofwaardig bevonden worden. Aangezien zijn persoonlijke problemen grotendeels gerelateerd zijn aan de profielen van zijn broers, rijzen er bij voorbaat al twijfels omtrent zijn relaas. Bovendien zijn er heel wat vreemde en ongeloofwaardige elementen te bemerken in verzoekers verhaal die de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen nogmaals bevestigen. Verzoeker spreekt namelijk zowel over rekruteringspogingen als over doodsbedreigingen door de taliban. Doorheen zijn verhaal lopen deze twee zaken door elkaar, terwijl deze twee begrippen moeilijk met elkaar te verenigen zijn. Zo verklaart verzoeker enerzijds dat zijn vader, sinds de dood van J., meermaals bezocht werd door de taliban en dat ze hem vroegen om verzoeker lid te laten worden zodat hij een bom naar het districthuis zou kunnen brengen. Anderzijds verklaart verzoeker ook dat zijn leven bedreigd werd omwille van de job van zijn broer; de job die hij startte na de dood van J.. Het is uitermate vreemd te noemen dat de taliban hem zouden proberen rekruteren, terwijl ze op hetzelfde moment ook zijn leven bedreigen omwille van zijn broer. Deze tactiek zou het namelijk net minder aannemelijk maken dat hij hun rangen zou willen vervoegen. Er dient hier trouwens opgemerkt te worden dat verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ enkel over de rekruteringspoging sprak, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook persoonlijke doodsbedreigingen aanhaalt. Dat verzoeker dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de aard van zijn bedreigingen plaatst zijn relaas reeds op losse schroeven;

ii) wat betreft verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees voor rekrutering door de taliban, er vooreerst dient op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Verzoeker slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van verzoeker een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde hem bij de taliban te laten aansluiten;

iii) een bijkomende vraag die hierbij gesteld dient te worden, is waarom de taliban verzoeker zouden willen rekruteren. Verzoekers familie was duidelijk overheidsgezind aangezien zijn vader en beide broers voor de overheid gewerkt hebben. Op de vraag waarom de taliban hem gedwongen zouden willen rekruteren, antwoordt verzoeker enkel dat ze zijn vader, moeder of zussen zouden vermoorden als hij niet zou luisteren en dat het voor hen niet uitmaakt of het een kind of een jonger persoon is die ze vermoorden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker deze rekrutering wel degelijk meermaals heeft geweigerd, over een periode van 2,5 tot 3 jaar voor zijn vertrek, zonder zware consequenties. Verzoeker verklaart wel dat S. een paar maand geleden (i.e. ergens rond maart 2022) werd opgepakt door de taliban, maar dan was hij al ongeveer 2 jaar weg uit het land en voor de rest woont iedereen van zijn gezin nog in hetzelfde huis in Afghanistan;

iv) ook de opdracht die ze verzoeker zouden willen geven vreemd te noemen is. Verzoeker zou een bom moeten plaatsen in het districthuis zodat de taliban de controle zou hebben over het hele district, maar eerder in het interview verklaarde verzoeker dat de taliban het districthuis ongeveer 3 jaar geleden innam. Dit komt qua tijdsindicatie overeen met zijn verklaringen omtrent de start van zijn problemen, namelijk sinds zijn broer S. de job in het leger startte (i.e., 2,5 tot 3 jaar geleden). Op het moment dat verzoeker gevraagd werd om een bom in het districthuis te plaatsen, zou het districthuis dus al in handen geweest zijn van de taliban, wat zijn verklaringen hieromtrent compleet ongeloofwaardig maken. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordt verzoeker dat de taliban de controle had in de omliggende gebieden, maar dat ze het districthuis niet onder hun controle hadden. Verzoeker zei dat ze dit probeerden in te nemen met een gevecht, maar dat ze het niet konden overnemen. Aan deze verklaring kan geen geloof gehecht worden, aangezien deze haaks staat op de verklaring die verzoeker eerder in het interview gaf over de macht van de taliban in zijn regio en meer specifiek de controle over het districthuis. Hiermee samenhangend kan ook gesteld worden dat het vreemd is dat de taliban verzoeker zouden willen rekruteren als ze een dusdanig sterke positie hadden in zijn regio, wat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt. Verzoeker geeft namelijk aan dat de taliban krachtig waren, dat ze de controle hadden en dat ze het districthuis konden innemen. Dit zijn allemaal zaken die wijzen op een

sterke machtspositie van de taliban in verzoekers regio. Het is dus vreemd dat ze de noodzaak zouden voelen om mensen gedwongen te rekruteren. Daarenboven is het ook vreemd dat de taliban een dergelijke opdracht aan iemand zonder banden en/of enige loyaliteit met de taliban zou proberen geven, wat voor hen met een significant en onnodig risico gepaard gaat. Voor een dergelijke opdracht heeft de taliban namelijk iemand nodig die ze vertrouwen en betrouwbaar achten. Het feit dat ze daarvoor iemand zouden inzetten die ze net gerekruteerd hebben is dus volstrekt onaannemelijk;

v) omtrent de doodsb bedreigingen door de taliban verklaart verzoeker dat de taliban zijn leven begon te bedreigen toen zijn broer S., na de dood van zijn broer J., voor het leger begon te werken. Deze doodsb bedreigingen aan zijn adres werden eerst rechtstreeks tegen zijn broer S. uitgesproken tijdens zijn arrestatie door de taliban. De taliban dreigde toen dat ze verzoeker zouden doden als zijn broer niet zou stoppen met zijn werk in het leger. Het is uitermate vreemd dat de taliban zijn broer zouden oppakken, dus de persoon die effectief in dienst was bij het leger, maar dat ze dan zijn leven zouden bedreigen in plaats van het zijne. Bovendien geeft verzoeker aan dat ze zijn broer daarna gewoon vrijgelaten hebben, terwijl ze toen heel duidelijk de mogelijkheid hadden om hem te doden. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud bovendien eerder al aan dat de taliban mensen vermoordden die voor de overheid werkten, dus het is vreemd dat ze zijn broer dan zomaar zouden laten gaan. Verzoekers verklaringen omtrent de doodsb bedreigingen tijdens de arrestatie van zijn broer en daarmee samenhangend ook zijn vrijlating, zijn dus compleet ongeloofwaardig te noemen;

vi) verzoeker verder verklaart dat er na deze arrestatie nog bijkomende doodsb bedreigingen werden geuit via twee dreigbrieven en een oproepingsbrief. Verzoeker slaagt er echter opnieuw niet in om deze gebeurtenissen aannemelijk te maken. Als hem namelijk gevraagd wordt om uit te leggen wat er in deze brieven staat, antwoordt hij *"ik kan het niet lezen, hoe kan ik dat weten?"*. Als deze vraag dan nogmaals gesteld wordt, slaagt verzoeker er wel in om een algemene weergave te geven van de inhoud van deze brieven, maar dit blijft vrij beperkt en vaag. Hij zegt dat in de brief staat: *"aan mijn broer S., als u niet stopt met uw job, zal uw broer hetzelfde lot ondergaan als uw andere broer"* en *"in de brief staat dat S. zich moet presenteren aan hen zodat ze hem kunnen onderzoeken"*. Van een verzoeker kan echter verwacht worden dat hij op de hoogte is van - of zich toch ten minste informeert over - de documenten die hij indient ter staving van zijn verzoek voor internationale bescherming. Het is uitermate vreemd dat verzoeker documenten indient waarvan hij aangeeft niet te weten wat daar instaat. Bovendien verklaart hij dat deze doodsb bedreigingen de aanleiding zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan. Het is dus vreemd dat verzoeker niet preciezer kan aangeven wat daarin vermeld staat. Bijgevolg kunnen hier ook vragen gesteld worden omtrent de echtheid van deze documenten. Het CGVS wijst hier ook op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten bovendien te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Bijgevolg hebben deze drie ingediende brieven slechts een heel lage bewijskracht en kunnen ze bovenstaande appreciatie niet ombuigen;

vii) het feit dat verzoekers problemen met de taliban onaannemelijk bevonden worden, verder bevestigd wordt door de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent belangrijke elementen in zijn verhaal. Vooreerst geeft verzoeker tijdens het interview aan dat de taliban zijn vader meenamen en dat hij een maand gemarteld werd. Later in het interview spreekt verzoeker echter over een week. Aangezien het hier gaat over een heel ingrijpende gebeurtenis en een niet te verwaarlozen verschil in tijd, worden zijn verklaringen over de ontvoering van zijn vader weinig geloofwaardig geacht. Bovendien verklaart verzoeker dat zijn broer S. twee dagen na de ontvoering van zijn vader meegenomen werd. Verzoeker verklaart dat ze S. '2 à 3 maanden geleden namen' (i.e., rond maart 2022; CGVS, p. 20). Echter, tijdens zijn interview op DVZ sprak verzoeker al over de ontvoering van zijn vader en volgens zijn verklaringen toen zou deze ontvoering ergens eind april 2021 plaatsgevonden hebben. De tijdsindicatie die verzoeker aangeeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud is dus volledig anders waardoor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder daalt;

viii) daarnaast zoals eerder al aangehaald verklaart verzoeker zijn broer S. niet noemde tijdens zijn verklaringen bij de DVZ. Verzoeker verklaarde daar dat hij problemen had met de taliban omwille van het werk van zijn vader die als chauffeur werkte voor de Nationale Veiligheid. Verzoeker verwees hierbij niet naar zijn broer S. en over J. liet hij enkel optekenen dat hij *"werd gedood door de taliban omdat hij in het leger werkte"* en dat verzoeker toen *"nog zeer klein"* was;

ix) ten slotte de timing van de drie brieven, zoals verzoeker dit verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud, ook niet overeen blijkt te komen met de inhoud van de brieven. Verzoeker verklaart dat de tweede brief na 10 dagen kwam en de derde brief nog wat later. In werkelijkheid werd de tweede brief een maand later verzonden dan de eerste. Uit de vertaling van de brieven blijkt namelijk dat de eerste dreigbrief dateert van 15/09/1398 (Gregoriaanse kalender: 6/12/2019). De tweede dreigbrief dateert echter van 25/10/1398 (Gregoriaanse kalender: 15/01/2020). Ter volledigheid geeft het CGVS hier nog mee dat de oproepingsbrief dateert van 4/11/1398 (Gregoriaanse kalender: 24/01/2020). In deze laatste brief staat specifiek vermeld dat verzoekers vader zijn twee zonen moet presenteren voor een ondervraging. Aangezien deze laatste bedreiging specifiek aan hen beiden geformuleerd werd, is het vreemd dat enkel verzoeker het land zou ontvluchten. Zijn broer bevond zich duidelijk in even groot – en zelfs groter – gevaar dan verzoeker. Bovendien is het vreemd dat de taliban zo lang zouden wachten om S. voor de tweede maal op te pakken.

Verzoeker verklaart namelijk dat de taliban S. pas rond februari 2022 oppakten, terwijl de laatste bedreiging van 24/01/2020 dateert;

x) ter volledigheid het CGVS ook nog wenst in te gaan op een onderwerp dat aan bod kwam tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker sprak hier namelijk over een grondconflict tussen zijn vader en zijn oom. Verzoeker verklaart hieromtrent dat dit conflict nu niet langer aan de orde is aangezien zijn oom en zijn oudste zoon daar niet meer zijn. Er kan geconcludeerd worden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij hierdoor bij terugkeer alsnog problemen zou kennen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS en bekritiseert de pertinente weigeringsmotieven doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Verzoeker kan door louter het bronnengebruik van verweerder te bekritisieren aangaande gedwongen rekrutering geen ander licht werpen op de pertinente weigeringsmotieven hieromtrent, te meer de bronnen waarnaar verzoeker verwijst dateren van 2012, terwijl uit de meer recente landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota bijgebracht wordt dezelfde conclusie omtrent gedwongen rekrutering blijkt als uit het EASO-rapport 'Country of Origin Information Report: Afghanistan Recruitment by armed groups' van september 2016. In deze recente landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer gelet op het profiel van zijn vader en de voorgehouden profielen van zijn broers bij het Afgaanse nationale leger. Verzoeker die niet aantoonbaar is beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en die overigens bij zijn vertrek reeds meerderjarig was, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde een jongere broer te hebben (Verklaring DVZ van 31 mei 2021, p. 9; persoonlijk onderhoud van 30 mei 2022, p. 6). Verzoeker verduidelijkt overigens geenszins waarom enkel hij en niet zijn jongere broer het risico zou lopen gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban. In navolging van bovenstaande maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zou worden.

Wat betreft de inhoud van de dreigbrieven die verzoeker ontvangen heeft, is hij in tegenstelling tot verweerder van mening dat hij duidelijk heeft uitgelegd wat de brieven inhielden. Verzoeker stelt dat hij alle informatie gaf die in zijn bezit was. Verzoeker benadrukt dat hij de verklaringen bevestigt die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud had afgelegd over dit onderwerp. Hij meent dat het bovendien belangrijk is te benadrukken dat hij analfabeet is en hij daardoor alleen beschikt over de informatie die zijn familieleden hem afleveren.

Verzoeker kan met de loutere volharding in zijn verklaringen en het betoog dat hij ongeschoold is bovenstaande correcte bevindingen niet weerleggen.

De Raad herhaalt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent kernelementen van zijn vrees. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de dreigbrieven hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn familie na vertrek (persoonlijk onderhoud van 30 mei 2022, p. 6) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees. Het gegeven dat verzoeker ongeschoold is doet geenszins afbreuk aan voormelde verwachting.

Waar verzoeker nog betoogt dat de verwachtingen van verweerder onevenredig lijken in het licht van de bovenstaande ontwikkelingen stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker 22 jaar (of 20 jaar met 2 jaar standaarddeviatie) en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en consistente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers

persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

In zoverre verzoeker de voormelde tegenstrijdigheden en inconsistenties tracht te verklaren door de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aan te voeren, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren. Door in het verzoekschrift de schending aan te voeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, die gelet op voorgaande vaststellingen niet kan aangenomen worden, slaagt verzoeker er niet in zijn inconsistente verklaringen in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn identiteitsgegevens namelijk zijn leeftijd, acht de Raad deze overtollig. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is zodat hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Verzoekers betoog inzake verweerders overwegingen aangaande zijn leeftijd werpen geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Daargelaten de vraag of verzoeker doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties te misleiden, wenst de Raad aan te stippen dat uit het gevoerde medisch onderzoek op 7 april 2021 is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar). Verzoeker stelde niet akkoord te gaan met deze leeftijdsbepaling (persoonlijk onderhoud van 30 mei 2022, p. 5) doch in casu blijkt niet dat hij in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is

één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te



krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Uit de loutere verwijzing naar algemene informatie, zijn verblijf van drie jaar in Europa, de verwijzing naar zijn fysieke verschijning, zijn betoog dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, hij geen baard heeft en hij zijn haar draagt op een moderne manier, de bewering dat hij dus duidelijk een 'westerse stijl' heeft, de ponering dat zijn integratie geperfectioneerd is en hij zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores, de benadrukking van zijn mening dat vrouwen en mannen gelijk zijn, hij zich verzet tegen een schoolverbod en werkverbod van vrouwen, hij geen baard wilt dragen en van mening is dat vrouwen mogen kiezen of ze een sjaal dragen of niet, de ponering dat zijn interpretatie van de Koran totaal in tegenstelling is met die van de taliban, zijn betoog dat hij hobby's wil hebben, muziek wil luisteren en een jobkeuze wil hebben, kan niet worden afgeleid dat verzoeker, die overigens ter terechtzitting afwezig was, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer hij tot ongeveer zijn twintig jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij werkte als arbeider en naar de madrassa ging (Verklaring DVZ van 31 mei 2021, p. 7; persoonlijk onderhoud van 30 mei 2022, p. 10), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, verloofde, schoonfamilie, broer en vijf zussen nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7 -9; persoonlijk onderhoud, p. 6- 8). Ondanks dat verzoeker verklaarde ten tijde van het persoonlijk onderhoud dat hij momenteel geen contact heeft met zijn familie, wijst de Raad erop dat hij evenwel verklaarde hen 12 april de laatste keer gehoord te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 6).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt dat de islam (soenniet) zijn religie is (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 3).

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de Taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupctie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de Taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de Taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, verloofde, schoonfamilie, broer en vijf zussen nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 31 mei 2021, p. 7 -9; persoonlijk onderhoud van 30 mei 2022, p. 6- 8). Ondanks dat verzoeker verklaarde ten tijde van het persoonlijk onderhoud dat hij momenteel geen contact heeft met zijn familie, wijst de Raad erop dat hij evenwel verklaarde hen 12 april de laatste keer gehoord te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 6). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder zijn reisweg betaald heeft, zijn familie één jerib grond en een huis bezit (Verklaring DVZ, p. 12; persoonlijk onderhoud, p. 10, p. 12).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEDDocumenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS

18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.



**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU